



Opgetekend door:

Arthur van der Lee

<http://members.upc.nl/a.vanderlee3/index.html>

Beste Lezer,

U staat op het punt om mijn reisverslag per ligfiets naar de Noord Kaap te gaan lezen. Ik heb deze tocht ondernomen ter gelegenheid van mijn 50 st. verjaardag afgelopen februari 2010. En om te kijken wat het lichaam nog kan na 50 jaar trouwe dienst. En dat is nog heel veel meer dan de meeste mensen denken. Helemaal ongetraind ben ik natuurlijk niet aan deze tocht begonnen. Ik rij op dezelfde fiets als waarmee ik de tocht heb ondernomen meestal zo'n 50 kilometer totaal per dag naar m'n werk. Er is dus een basis conditie. Voor zulke afstanden is toch nauwelijks te trainen omdat er zo veel tijd in gaat zitten. Daar hebben de meeste mensen naast hun drukke baan geen tijd voor. Neem dus daarom ruim de tijd voor een tocht naar de Noord Kaap, of andere verre bestemming. Calculeer altijd een weekje extra voor evt. tegenvallende dag afstanden, ziekte, uitzonderlijk slecht weer of materiaal pech. 2285 kilometer was het. In 13.5 dag fietste ik vanuit Gotenborg in zuid Zweden naar toe. Dat is gemiddeld bijna 170 kilometer per dag. Zelden vertrek ik voor 10 uur 's ochtends en ben altijd voor donker binnen. Dit laatste moet ik bijstellen naar tussen 6 en 8 uur 's avonds. In bijna geheel Scandinavie blijkt het gedurende de zomermaanden altijd licht. Wat ik dus volgende keer niet meer mee hoeft te nemen is de relatief zware "Petzel" hoofdlamp met 3x AA batterijen. Als hij in de aanschaf niet zo duur was geweest had ik hem achter gelaten. Achterna gezeten door dagenlange regenbuien en zwermen vol met muggen. Lees het allemaal..... veel plezier.

13-06-2010 -Zondag Week 1- Vandaag begon niet helemaal lekker. Ik had problemen met het lekker de stad Gotenborg uitrijden. Gelukkig was het zondag ochtend dus ik kwam weg met een paar stukjes snelweg. Toen ben ik na een kilometer of 20 nog een keer aan de verkeerde kant van de E45 terecht gekomen. Deze is nog veel te druk zo vlak bij Gotenborg om op te kunnen fietsen. En heb dus gezocht naar een D-Tour. Toen schoot ook m'n Garmin ook nog terug naar af en moest in de Berm weer tot de orde worden geroepen. Tot

overmaat van ramp kwamen de Duitsers van gister met de tandem voorbij. Nadat ik de Navi weer in orde had kreeg ik ze al snel weer in het vizier. Vlak voordat ik ze in wilde halen op een pittige helling stapte ze af omdat ze te zwaarbeladen waren. Tijd voor een praatje. Ze hoefde niet meer zover en gingen de aankomende dagen een tandem tocht maken. Ik heb ze in mijn beste Duits nog even gewezen op het probleem van "zu veel scheisse" aan je fiets hangen en het klimmen wat daar mee samen hangt. Na overleg besloten ze om de standstoelen in de berm achter te laten ;-). Verder was het gewoon lekker door buffelen vandaag met om 6 uur bakken vol met regen en als hoogtepunt een hele grote hamburger bij Bill's Grill. Morgen misschien de foto's want het wordt donker buiten de Mc Donalds waar ik nu zit, en ik moet nog een plaatsje vinden voor m'n tent. heb ongeveer 250 Km gereden vandaag.

14-06-2010 -Maandag Week 1- 's Ochtends vroeg om een uur of 6 vertrokken de hele nacht bijna niet geslapen van de harde regen en het langs bulderende verkeer volgende keer de kampeerplaats beter uitzoeken. Eerst weer een stuk de E45 gevolgd om vervolgens naar de overnachtingsplaats in het plaatsje Stugby te rijden. Hievoor ben ik dwars door de Biebelebonse Bergen (deze staan niet op de kaart) gereden en heb vreselijk af moeten zien met de bagage. Wel lekker rustige weggetjes en mooie vergezichten, maar dat klimmen daar ben ik niet van. 's Middags om een uur of 1 heb ik ergens nog wat geld gehaald, en ben in een restaurant ff aangeschoven voor een Dagens Ratt (dag menu). Daarna had ik weer wat meer energie om de heuvels op te komen. Om een uur of 6 ben ik in Stugby aangekomen met toch nog 185 Km op het klokje, en tot mijn verrassing had fietsmaat Ad er een Stuga voor mij gereserveerd. Ik hoef niet uit te leggen dat ik na het douchen als een blok in slaap gevallen ben. Morgen ga ik de E45 weer op zoeken om te proberen het M5 gevoel te hervinden n.l Meer Meters Met Minder Moeite. maar dan moet de weg wel zo plat mogelijk zijn. Ik denk dat het anders voor mij niet haalbaar is om iedere dag de 200 kilometer te halen.

15-06-2010 -Dinsdag Week 1- De Stuga is prima bevallen, wat is een beetje heet water al een luxe werd natuurlijk heel laat wakker wegens de korte eerste kampeer nacht. Ben rond 10 uur pas vertrokken met als eerste de plaats Malung zo'n 50 km verder. Wederom getergd door enorm zwaar klimmen, en kilometers losse gravel op de weg. Het was dus naar boven ploeteren zonder de beloning van het naar beneden suizen ik durf veel maar hier moest echt geremd worden. Net voor het afslaan naar de E45 even weer bij gekomen met een hele grote burger friet. Friet heeft hier in Zweden het "ik kies bewust" logo omdat ze er dan later meer eco diesel van kunnen maken. Aanvankelijk was de E45 een zegen niet helemaal plat maar alle "cols" konden op het buitenblad worden genomen, maar dat werd na de plaats Mora wel anders. Naar het dak van de wereld leek het wel te gaan na eerst een plateau van 420 meter te hebben gehaald dacht ik dat ik lekker weer beneden langs de spoorbaan of rivier kon gaan rijden. het was niet zo er volgde nog vele hoogtes meters te overwinnen. om een uur of 5 even wat boodschappen gedaan want het wordt weer camperen vanavond. om 8 uur gestopt voor de maaltijd, die altijd het beste smaakt als hij van houtvuur afkomt, bovendien hou je dan ook je bommetje Camping gas lekker vol. Het was iets van veel pasta gekookt met water wat ik zelf uit een hoogveen poel geschept had. De eerste poel durfde ik niet te nemen want daar dreven twee luiers in, ja het is afzien zo'n expeditie verder was er nog uit een zakje een onduidelijk smakende Carbonara saus en als laatste door mij zelf afgegarneerd met een paar verse scheuten dopheide. De hoogtes punten houd ik voor het laatst, heb namelijk ook mijn eerste eland gezien, ik had de wind tegen vandaag en het beest had me niet gezien, gehoord of gerooken en pas toen ik heel voorzichtig gestopt was draaide hij zich om maar toen had ik m'n camera al in de hand en na een paar snapshots ben ik op goed geluk op filmen overgestapt. het andere goede nieuws is dat het weer echt prachtig was en onderweg ving ik op dat het nog beter gaat worden. Laatste grote plaats die ik zag was Orsa dit betekend beer in het Zweeds en ze zijn hier ook nog volop te vinden, laat ik hopen niet zo dicht langs de weg. Het is nu half 12 en de zon is nog niet helemaal onder, toch is het nu koud aan het worden en ik ga de slaapzak opzoeken. Vandaag noteren we een magere 160 Km. maar wat mij betreft tellen ze dubbel Geen WiFi vanavond misschien morgen bij de lunch.

16-06-2010 -Woensdag Week 1- Vanmorgen pas om 10 uur wakker en het de hele nacht stervens koud gehad. 's Ochtends pas een beetje in slaap gevallen. Gek is dat niet want toen ik gisteravond om half 12 m'n laptop uit zette zag ik m'n adem condenseren in de koude berglucht. Nadat ik uit m'n hangmat geroold was zag ik achter me in een open stuk alweer een eland, maar voor ik de camera kon pakken ging hij er in volle galop vandoor. Wat maken die beesten een herrie ze lopen overal dwars doorheen. Nadat ik op weg was ging het onverwachts toch weer steil omhoog. Maar na een uurtje puffen ging het nadat ik 540 meter op de Garmin zag weer een hele poos naar beneden. als ik boven de 55 kom ga ik remmen, Ik durf normaal veel harder af te dalen maar niet met dit grove wegdek in m'n korte mouwtjes, zoveel bagage en je bent ook een dagje ouder. Nu heb ik even een stop gemaakt voor de lunch (ik heb pas anderhalf uur gefietst) Het plaatsje heet let op: Noppikoski dat verzin je zelf niet. Heb voor het eerst in twee dagen weer een paar bakken koffie op en de refill

is in Zweden altijd gratis heb ik me laten vertellen dus ik ga zo nog een bakkie pakken. Nadat ik twee Cola's 5 koffie en alweer een hele grote hamburger op had ben ik weer op pad gegaan, volgens de lokale goeroe en Pelleboer was het nog een poosje stevig klimmen geblazen tot aan zo'n 600 meter en bovendien ging het ook nog regenen 's avonds. En inderdaad het was weer zwaar aan de bak de aankomende uren. Daarna werd het wat platter en kon ik een aantal keren weer voorzichtig naar m'n nieuwe buitenblad schakelen ik begon me al af te vragen waarvoor ik hem had vervangen voordat ik wegging. Kortom de excusses voor de matige dagafstand van een schamele 103 kilometer zijn: laat opgestaan, lange internet lunch genoten, moordende cols. En ook volgens de molenaar uit midden Zweden grote kans op regen deden mij besluiten om in het plaatsje Sveg een stuga te huren want Sveg is ook altijd nog 350 meter hoog en ik had geen zin in nog een nachtje bibberen en bovendien moet mijn andere onderbroek gewassen worden. Na even zoeken (zo groot is Sveg niet) bleek geen stuga meer beschikbaar op de enigste camping. De volgende stuga's zijn 50 kilometer verderop en het is niet zeker of er nog vrij zijn. Wat doe je dan? In een moment van zwakte besloot ik een hotel op te zoeken. Kortom de was is gedaan en al het warme water is op in het hotel zo lang heb ik onder de douche gestaan. Als ik de Poolse eigenaresse goed had begrepen dan maakt ze me morgen om 8 uur wakker en dan om half 9 serveert ze het ontbijt op de kamer. En dat alles voor nog geen 60 euro. Ik zeg maar zo een expeditie naar de rand van de wereld mag wat kosten ;-). hieronder ook nog wat nieuwe middag foto's met altijd die lange in het niets verdwijnende weg die zo eentonig is dat 'ie nooit gaat vervelen. Met af en toe een eland, beer of ander groot wild blijft toch de spanning er een beetje in. Nog spannender is de steile greppel aan weerskanten van de weg, even raakt je Swalbe bandje de rand van het asfalt en je bent bijna zeker van de trauma helicopter naar huis! ik hoop dat het niet zover zal komen als er eens een auto vlak langs je raast zijn het altijd Duitsers of Nederlanders de Zweden zijn prima chauffeurs en halen je alleen in als de andere baan leeg is en als dat niet kan blijven ze achter je rijden gelukkig doen ook de hout trucks dat want daar word je af en toe gewoon bang van zo groot zijn die dingen. Een tegen liggende vrachtwagen deed al een keer mijn petje afwaaien op een stuk waar ik eindelijk eens lekker hard naar beneden kon, toen moest ik een heel eind terug lopen om het weer op te pakken. Mijn voorhoofd lijkt inmiddels van de zon wel op een oude krokodillenleren handtas dus ik kan nog niet zonder dat petje!

17-06-2010 -Donderdag Week 1- Heerlijk geslapen was om half 8 al wakker deze keer voor de andere gasten nog wat warm water over gelaten. het wend wel weer snel die luxe. precies om half 9 stond de eigenaresse met het ontbijt voor de deur, alles perfect eitje brood ham kaas jam boter tomaat yoghurt komkommer etc. Alleen had ze er voor mij nog wel een literje koffie extra erbij mogen doen. Ook gelijk nog even mijn tassen gereshuffled want dat gaat als ze op een bed liggen net wat makkelijker dan nog rillend van de ochtend kou op je knieën door de dennenaalden kruipend te proberen alles op z'n plek te krijgen. Vandaar dat ik gister ook met de zogenaamde kerstboom configuratie op pad ben gegaan d.w.z. alles gewoon aan je tassen laten bungelen. het is nu 10 voor negen en ik ga kijken of de lowracer nog aan de regenpijp zit vastgeketend. En zo niet dan blijf ik lekker nog 3 weken hier. gelukkig stond m'n fiets nog op de plek waar ik hem had achter gelaten. Uitgezwaaid door de Poolse eigenaresse en haar 3 jarige dochttertje ging ik vol goede moet op pad. Sveg ligt op zo'n 350 meter hoogte en ik ben vandaag op ongeveer dezelfde hoogte geeindigd, alleen is de weg daar tussen in niet helemaal plat. De eerste twee uur zat de gang er lekker in en tikte ik bijna 65 Km weg dat ging lekker gister deed ik over 60 Km bijna 3/4 dag in die kl%#@# bergen. Gelukkig beginnen de benen in de gaten te krijgen wat de bedoeling is, het hoofd heeft opdracht gegeven om niet te zeuren en vallen te melden als er ernstige verzuring optreed of er een knie op het punt staat te klappen. Het hoofd heeft nu alleen nog maar als taak de mooie panorama's in zich op te nemen en tussen door wat op de handen te letten, zodat zij niet de stijle greppel naast de weg insturen. Zo werken vandaag de benen en het hoofd perfect samen. Later op de dag begint het toch weer wat zwaarder te heuvelen en moeten de benen pas echt aan de bak. Ik kan het tempo niet meer boven de 32 Km gemiddeld houden en moet alweer een paar keer terug naar het binnenblad. Ik stop een paar keer om wat te eten, en heb voor de verandering eens geen trek in friet met een burger, dus ik bestel dan 4 of 5 gebakjes die ik wegspoel met een flinke sloot koffie. Verder tijdens deze rit gaan elanden meer kunnen waarnemen, maar wel weer een stukje wegwerkzaamheden van een kilometer of 8. En als je de borden ziet dan weet je het al LOS GRIND op de weg. Voor mij is dat langzaam rijden maar sommige willen er dan extra snel langs met de auto en geven vol gas wat voor mij dan ongeveer het effect heeft alsof ik door een dubbelloops jachtgeweer onder vuur genomen word. Nog even de temperatuur daar had ik het nog niet over gehad: vanmorgen bij vertrek 14.5 gr. vanmiddag was het even 23 gr. (dat was voordat het licht begon te regenen) en toen ik hier vanavond om een uur of 10 de camping op reed was het nog maar 8 gr. Over de verloren tijd bij de Mc Donald in Ostersund met de website wil ik het niet meer hebben in die twee uur had ik ook nog 50 kilometer meer kunnen rijden. Ik ben nu trouwens in het plaatsje Lits met 203 Km op het klokje. Tot morgen en "enjoy the pretty pictures" een is wel heel bijzonder want ik dacht vanuit de verte de

strandstoelen van het Duitse tandem echtpaar te ontwaren. Morgen eerst uitslapen en dan zien we wel verder.

18-06-2010 - Vrijdag Week 1- Nadat ik me in de stuga had opgesloten gisteravond, heb ik alvast nagedacht over vandaag. De 1000 Km moet doorbroken worden. Maar toen begon het te regenen en het regent nog steeds. Dit is niet wat ze noemen hier en daar een bui of hij blijft me volgen. Bij vertrek vanmorgen bijna alles wat ik heb aangetrokken met als gevolg dat het nu allemaal zeik nat is geworden. maar voor dhet zover was gelukkig van een aardige knul bij de receptie nog 2 forse mokken koffie gekregen maar toen was het moment daar er moest ook nog wat gefietst gaan worden vandaag. Eerst nog een flinke kneep van mijn geheime wet /dry lube melange (voor de niet kenners, dit is ketting vet) als ik het zo bekijk dan is het er binnen een hal uurtje afgespoeld. Alles goed dicht en op weg naar boven niet te hard trappn dacht ik nog anders word mijn binnenjas nat van het zweet. Om een lang verhaal kort te maken mijn echte waterdichte Duitse "Roeckl" handschoenen hielden het ongeveer een uur uit, daarna begon er ook water via m'n polsen m'n jas in te lopen daarna was er geen houden meer aan nu zit ik helemaal versteend in een soort van Coffe Corner met aan de overkant een bord met "Grand Hotel" op de gevel van een niet onaardig gebouw. Als de prijzen ook niet al te grand zijn ga ik er zo toch echt naar binnen. De regen blijft maar vallen. Ik ben nu overigens in de plaats Stromsund. Het is nog maar 29 kilometer om de 1000 te doorbreken en dit is de laaste grote plaats, ik ga hier wachten tot het droger gaat worden. Dat had je gedacht!!! Kom ik buiten en ineens schiet me de lagere schoolplaat met Willem Barentsz voor het "Behouden Huis" op Nova Zembla te binnen. Met een nog narokend geweer en met een voet op een dodelijk getroffen ijsbeer! Meer dan een jaar zaten ze daar vast in het ijs en ik kan me niet voorstellen dat Willem liep te zeuren over een beetje kou, regen of natte sneeuw. Opnieuw geïnspireerd ga ik met hernieuwde krachten op pad en ik ben de eerste 1000 kilometer voorbij nu. Toen ik even later door het plaatstje Hoting reed, wat op zich al aardig warm klinkt was het wat mij betreft tijd om naar binnen te gaan. Naast het enigste hotel van Hoting zag ik iemand die onder twee parasollen aan het BBQen was in de stromende regen en gierende wind. Dit wordt het! dacht ik nog en jawel nog kamers zat en ook een soort van kamer waar ik m'n natte spullen op kan hangen om te drogen op de termometer was het 32 gr. en er hing ook een hoop hotel linnen een Zweedse droogkamer. Of ik een "Bastu" wilde? Dit blijkt het Zweedse woord voor sauna te zijn, dus ik zeg: gewoon doen Frans!!! en binnen een half uur was ik weer helemaal de oude. Vergeet nog een leuke ontmoeting, 's middags zag ik in de verte onder aan een lange heuvel weer een fietser. Ik moest gelijk aan de Duitse tandem "Fahrer" denken maar die konden me onmogelijk hebben ingehaald. Als dat zo was dan was ik bij de volgende bocht rechtdoor gereden het talut af en had in de stromende regen gewoon m'n ogen dicht gedaan en gewacht op het einde. Maar het bleek Luc te zijn een gepensioneerde vrachtwagen chauffeur uit de Vogezen (Frankrijk) ik dacht dat hij zei uit de buurt van Epinal. Hij was pas 58 en al 4 jaar pensionada. Zoals het er nu uitziet kan ik nog 17 jaar vooruit ;- (wat een bofkont is die Luc toch. Hij had me vanuit de verte al aan zien komen en met mijn licht aan dacht hij dat ik een brommer was. Dank je Luc, ik voelde me gelijk een stuk beter ondanks de kou.(het was soms niet warmer dan 5 gr.) We maakte een praatje langs de kant van de weg en hij was blij met mijn frans want hij had het al twee maanden niet meer kunnen spreken. Zelf sprak hij als echte Fransoos geen woord engels, en de Zweden zijn er niet goed in. Dus dat betekende voor hem permanente "Radio Silence" voor een maand of wat. Hij pakte zijn video camera en ik gaf hem een kaartje met het adres van deze website en mijn e-mail adres. Met internet had hij nog nooit wat gedaan maar als hij over 3 maanden weer thuis was zou hij zijn dochter vragen om wat te laten weten. Vol trots liet hij me zijn fiets zien met maar liefst 55 Kg bagage eraan. Ik wilde nog tegen hem zeggen dat het maar goed was dat hij zijn vrachtwagen rijbewijs had. Maar het was zo'n aardige man en we hebben hartelijk afscheid genomen. Terug naar de stand van zaken: Ja de magische eerste 1000 kilometers zijn doorbroken. en ik heb net weer eens een maaltijd zonder friet achter de rug, het lijkt wel of je alleen maar rotzooi kan eten hier in Zweden. Dit was echt prima met veel verse salades en natuurlijk echt BBQ vlees. Ik heb me niet ingehouden want kreeg van de kok en tevens eigenaar een "Special Nord Kapp" prijs van 50 Euro voor de kamer en de "Bastu". Dat vond ik zo schappelijk dat ik ook nog een paar steenkoude halve liters bier weg liet zakken (Ad ik heb aan je gedacht). Wat een prima dag is het toch nog geworden ondanks al de kou. 123 kilometer gereden en hieronder een overzicht van de "Trip Odometer" tot zover. Niet zulke hele mooie foto's en ik had er zeker niet zo veel de jassen moeten open om de snapshots te maken. Maar nog steeds die lange weg..... ook bij regen blijft het een prachtig gezicht.

19-06-2010 - Zaterdag Week 1- Vandaag begon slecht met alweer veel regen, maar voordat het zover was moet ik eerst nog even vermelden dat toen ik na het uitstekende ontbijt in de lobby stond en even op het af rekenen stond te wachten, ik daar een geinige foto collage zag hangen met allemaal hoogwaardigheidsbekleders naar het leek. Ik vraag langs m'n neus weg of het de nieuwe burgermeester is van het plaatstje? Hij kijkt me ongeloofwaardig aan en zegt tegen me: nee dat zijn de koning en koningin die hebben hier niet zover vandaan een buitenhuis en komen wel eens lunchen. Zo zie je maar weer waar je al niet toevallig kan terecht

komen hoewel ik niet de indruk had in de Royal Suite geslapen te hebben was het toch een prima kamer. verder heb ik van de ochtend sessie niet veel foto's het was weer beestachtig koud en winderig, en het regende aan een stuk door. Wel reed ik niet zo lang na vertrek Lapland binnen. Toen was het op weg naar Dorotea Waar ik bij het uitrijden van het stadje op een lekkere lange helling even niet goed op lette. Flits..... met 62 Km door een 50 Km zone. Ik stuur de bekeuring wel op naar M5 in Middelburg, dan moeten ze die Low Racers maar niet zo snel maken. Daarna door naar Vilhelmina waar eindelijk de zon doorbrak en het was ook gelijk warm. In de hoofdstraat waren ze voor een Italiaan de kussen op de stoelen aan het doen dus ik dacht waarom niet? Een pizza heb ik nog niet gegeten op deze trip. Even weer een praatje binnen staat de tv aan en ik hoor het al voetballen. Where you come from? Holland? is now playing Japan!! Lekker belangrijker denk ik nog dat voetballen. Het wordt allemaal nog veel vreemder. bij het aankomen vraag ik aan de baas en de pizza bakker of ze ook een echte italiaanse pizza maken? Yes sure: we have the best pizza in Lapland. Blijkt later dat het natuurlijk geen italiaanen zijn maar de een een Fin en de ander helpt zijn zwager daar in de zomer maanden want normaal rijdt hij op de zieken taxi in Appeldoorn. de vierde fromaggi was op dus toen maar 3 kazen besteld, ik ben geen zeurpiet "but you better make it a big one" en dat was goed gelukt wat een karrewiel kreeg ik op tafel. afscheid genomen van mijn nieuwe "Italiaanse" vrienden en maar weer opgestap. een hele tijd was het een jas aan / jas uit situatie, maar rond 3 uur begon het zowaar weer op fietsweer te lijken en ik kreeg er weer zin in. Volgende stop voor koffie in een gat met de naam Storuman, een echte vis camping, je heb er niet veel anders. Weer nederlanders die het zaakje runde je ziet ze overal. Ik kan hier nog wel weer een paar leuke dingen over vertellen maar eerst ga ik het hebben over Jens ofwel Der Jens, jawel weer een duitser maar dit keer met een tactor en niet met de tandem. Deze ontmoeting was ook weer zo vreemd dat het lijkt of alle rare snuiters op weg zijn naar de Noord Kaap het moet er echt heel gezellig zijn. Toen ik dus afgelopen vrijdag in de Coffee Corner helemaal verkleumd van de kou naar het Grand Hotel zat te kijken zat er naast me een man zijn krantje te lezen en ik keek even stiekum met hem mee toen mijn oog viel op een grote foto van een man voor een heel oude tractor met een soort van bak achterop. Op de bak zag ik het woord Nord Kapp geschilderd staan dus ik dacht nog even ook leuk, maar ik was zo bezig met m'n eigen ellende dat ik er verder geen aandacht aan schonk. tot ik gisternacht om een uur of 1 uit het raam van mijn kamer keek (ik slaap steeds minder het is hier altijd licht) en daar zag ik een tractor voorbij komen met een soort van Pipo de clownachtige aanbouw achterop. En ik denk he dat is de tractor uit de krant. Laat ik nou zelf om een uur of 7 's avonds de achterkant van diezelfde tractor in beeld krijgen aan het einde van weer een van die fantastische heuvel sessies. Hij verdwijnt nog een keer uit zicht maar na een poosje zie ik hem weer en win snel terrein. Later blijkt het oude beestje niet harder dan een kilometer of 10 a 15 te kunnen. Met de camera in de aanslag maak ik eerst even een paar rondje om dit vreemde voertuig. Wie of Wie gaat er nu met een tractor??? De nieuwste Buggati V-Ron kan ik me nog voorstellen, maar een tractor hoe verzin je het? Jens zit achter het stuur en hij wuift naar mij, mooi tijd voor alweer een praatje denk ik en ga vooruit om een plek uit te zoeken waar de Bullie, zo noemt hij zelf deze wonderlijke machine en mijn fiets niet op de weg staan. Helemaal uit Beijeren komt hij met dat ding en hij heeft er al maanden op zitten. natuurlijk is hij ook "Rentner" 86 meen ik begrepen te hebben. Ik begin zo'n beetje de pest te krijgen aan die pensionadas die alleen maar leuke dingen hoeven te doen ;-) Hij geeft me bij het afscheid nog het adres van een goede kennis "Der Wolffgang" deze gepensioneerde Hells Angel is in de Jaren 80 naar Zweden gevlucht en maakt er nu Zweedse jachtmessen. Net buiten Jokkmokk schijnt een bord te staan. Ook een leuk wetenswaardigheidje is dat ze hier vorige week nog nachtvorst hadden en dat de zomer pas volgende week gaat beginnen. Ik heb daarom maar weer gekozen voor de Suga vanavond. de plek heet Sandsjonas met een paar dubbele puntjes hier en daar. Het is werkelijk een idillische plek met hele leuke oude stuga's. en ook 4000 jaar geleden woonden er al mensen op deze plek. Ontbijtje besteld voor morgen want de bakker is 40 Km rijden. en daarna ga ik op pad naar Moskosel naar het huis van neef Edwin. De was is vanavond weer gedaan en er zou misschien wel eens wat beter weer aan kunnen komen. Vandaag ondanks de regen toch nog 184 kilometer gereden vandaag. Nog 1075 naar de Kaap. Ergens volgende week moet het gaan gebeuren.

20-06-2010 - Zondag Week 2- Vandaag pas weer om 11 weggereden na een flink ontbijt. Het was droog maar dreigend met flinke tegenwind pittig klimmen en de gebruikelijke ongemakken die met gemak door het prachtige landschap goed worden gemaakt. Tot dat er na een uur of twee weer zo'n bordje met wegwerkzaamheden langs de kant van de weg staat. Ik denk nog nou ja even weer een stukje ploeteren, maar het werd steeds slechter en als een getergde bokser schoot mijn voorwiel van links naar rechts over de keien die soms vuistgroot waren. de Swalbe bandjes moesten dan ook flink inkasseren. Een keer ging het bijna mis en ik zwaaide mijn linkerhand al zegenend uit naar de gravel, ik kon maar aan een ding denken: hoeveel hechtingen deze keer? Maar als door "a devine intervention" blijf ik overeind. Dit ongemak duurde ongeveer een kilometer of 18 en het is dus gewoon onzin om voor een stukje gravel andere banden te monteren met de 23 mm racertjes gaat het ook prima. Hiervoor had ik nog een leuk gemiddelde opgebouwd van 29 Km maar

door zolang stapvoets rijden terug gebracht tot nog geen 12. Ik begon langzaam weer aan koffie of zelfs aan een lunch te denken want het begon al laat te worden. De plaatsjes liggen steeds verder uit elkaar, en als er al iets is, dan is het vaak gesloten. Ik gas door naar Arvidsjaur en daarvandaan op zoek naar het huis van neef Edwin in Moskosel. Om kwart voor 3 zie ik mijn eerste rendieren in de verte daarna volgen er meer. Een kilometer of 8 voordat ik in Moskosel aankom zie ik eindelijk een bordje waarop staat dat ze koffie hebben en ook dat ze maar tot 6 uur open zijn. Snel kijk ik op mijn Garmin hoe laat het is, en dat wordt krap aan het is al 10 voor. Gelukkig was het winkeltje nog open en bij twee vriendelijke oudere dames bestel ik een Cola, Koffie en zoek ik 4 heerlijke zelfgemaakte gebakjes uit, ook is het heerlijk warm binnen en ik trek snel al mijn jassen uit. Van de dames mag ik net zolang blijven zitten als ik wil want de lokale jachtvereniging heeft vanavond de jaarlijkse vergadering. Een van de dames komt uit het zuiden van Zweden en komt hier al sinds eind jaren 50 iedere zomer "Vakantie" werk doen ze is al in de 70. Achter me leest de voorzitter de notulen van de laatste vergadering voor en iedereen lijkt het er mee eens hoewel ik steeds dezelfde zeurderige stem hoor van iemand die nog al wat op en aanmerkingen heeft. Een paar keer word hij weggelachen, en ik zie in de spiegeling van het raam dat toch nog alle handen de lucht in gaan bij het stemmen over het een of ander. Ik heb helemaal niets van dit alles begrepen maar het zou me niet verwonderen als de zeurderige bijna tegenstemmer na de volgende elandjacht met 18 schotwonden naar huis wordt afgevoerd, want het is pas een plenaire vergadering als iedereen raak geschoten heeft. Zo gaat dat bij de Zweedse jachtvereniging. Als ik om half 7 buiten kom is het weer ijskoud geworden en is het ook voor de verandering weer begonnen met regenen dus door naar Moskosel. Ik ga links de E45 af en volg de straat richting spoor en al snel zie ik aan de rechterkant het huis van neef Edwin, het is de enige met een Nederlandse vlag aan de gevel. Zou hij ook een bel hebben die het Wilhelmus speelt als je er op drukt? Ik zie geen beweging achter de ramen en ook geen auto's om het huis. Wilhelmus niet horen en in plaats daarvan knip ik even een paar foto's weg en rijd door tot aan het spoor. Leuk dorpje met bar en dancing. Ik draai op het spoor en laat het bruisende nachtleven van Moskosel achter me en ga bijna dezelfde weg weer terug naar de E45. Het is weer droog maar de temperatuur daalt snel naar een graad of 5 maar de wind is wat gaan liggen. Ik kon in Moskosel niets vinden waar het woord Stuga op stond dus ik besluit door te rijden tot ik er een zie. Na een tijdje trappen krijg ik in de gaten dat er niet veel meer komt tussen hier en de plaats Jokkmokk. Het gaat nog steeds lekker en het blijft altijd licht hier dus waarom niet? om een uur of half 12 heb ik slaap, kou en rammel ik van de honger. Een flink kampvuur lijkt op zijn plaats maar het heeft hier net 6 weken geregend en alles is zeik nat. Aan de bomen groeit een soort van haar waar ik op tv Ray Mears ook wel een mee aan de slag heb gezien samen met een paar bonnetjes uit m'n portemonnai steek ik met mijn aansteker de boel in de fik, het haar van de bomen brand als een fakkel en de bonnetjes ook maar de kleine takjes die ik verzameld heb doen het gewoon niet. Ik kan ook de brander pakken maar dan is de kans groot dat ik met mijn koude handen m'n tassen niet meer dicht krijg bovendien word van de brander je kleding niet droog. Volgende keer niet vergeten 5 liter dieselolie bij m'n uitrusting te doen om het natte hout aan te steken. Als ik een poosje gehurkt heb gezeten en geprobeerd heb het vuur aan te blazen en vervolgens ineens snel op sta zie ineens allemaal sterretjes en val ik bijna flauw, in mijn oor hoor ik de schrille stem van Neil Young die tegen me zegt "It,s better to burn, than fade away". Ik besluit snel verder te fietsen ik wil nog niet opbranden Neil. Na een kilometer of 10 begint het voor de verandering weer te gieren van de regen en moet ik ergens binnen zien te komen anders ga ik eraan het is nog maar 3 gr en ik meen al natte sneeuw te voelen, In de schemer zie ik na een spoorwegovergang een bushokje... eindelijk gered. Snel pak ik al m'n spullen en rol mijn slaapzak uit over de bank. De ondergrond is kurkdroog en ik kan later de drijfmaten Sealskin sokken (ook zo'n overrated product) uit trekken. Eerst kook ik nog een flinke hoeveelheid pasta die ik met nog een half zakje kaas zo heet mogelijk naar binnen schuif, mond vol blaren maar wel weer lekker warm. Om een uur of 2 gaat eindelijk het licht uit in het bushokje en val ik ondanks de harde bank in een diepe slaap.

21-06-2010 - Maandag Week 2- Om 8 uur werd ik wakker van het kwetteren van de Garmin. De wekker functie werkte prima vandaag, gister was ik vergeten de batterijen erin te doen en was het al 10 voor 9 geworden. Er was iets raars aan de hand de zon scheen. Ervaring leert me na een weekje Zweden dat dit nooit lang kan duren. Het is nog wel koud dus trek ik alles wat ik heb weer aan en ga op pad. Nog geen 3 Km verderop zie ik een bord met "The Knifemaker" en later nog een met in het duits "Der Messermacher" met daaronder de naam Wolfgang. Als die oude Jens uit Beijeren me wat beter uitgelegd had waar het was dan had ik gisternacht nog volop schnapps en bier kunnen drinken met de gepensioneerde Hells Angel Wolfgang waarover Jens mij had verteld. Nou ja misschien op de terugweg of volgend jaar. Vervolgens ging het door naar Jokkmokk. Maar voordat ik daar aankwam moest ik eerst nog de poolcirkel over, Het Poolcirkel bezoekers centrum ging pas om 10 uur open ik zal het fel begeerde poolcirkel certificaat via het internet moeten bestellen. Er stonden natuurlijk alleen maar Nederlanse campers en caravans op de parking, het zal wel gratis zijn geweest echte nederlanders kunnen het gewoon niet laten. Het bushokje was ook al voor niks. Aangekomen in Jokkmokk heb ik eerst een ontbijtje genomen, het was niet een dun gesmeerd beschuitje met light kaas maar

een heel bord vol met vettigste heerlijk!! Ik denk dat het twee hele pakjes spek waren met enorm vetgebakken aardappelen met daarop een paar gebakken eieren verder was er op de rand van het bord nog iets van een salade suggestie. Het is bij een suggestie gebleven want ik heb het ook niet opgegeten. Ik heb me onderweg laten vertellen dat ze in Lapland niet bakken en braden met van die lullige knijpflessen met een of ander product met een super laag cholestrol gehalte, maar dat ze gewoon een jerrycan met kettingzaag olie op het aanrecht hebben staan. Nou zo smaakte het dan ook en de eieren dreven bijna van de aardappels af. Heb daar lekker tot na de lunch rond zitten lummelen met m,n laptop en plenty koffie. Mijn maag was intussen druk aan de slag met de kettingzaag olie die tegenwoordig wel biologisch afbreekbaar is. Kort daarna heb ik het toilet opgezocht. Je kan lullen wat je wilt, koken kunnen ze niet in Zweden maar overall waar ik tot nu geweest ben is het kraakhelder in de toiletten. Toch moet ik ook nog een stukje fietsen vandaag, en ik ben naar de overkant van de straat gefietst om bij de buurtsuper nog wat nood randsoenen in te slaan, ik weet sinds gister hoe belangrijk het is om wat bij je te hebben en dat hoeft echt geen 3 gangen menu te zijn. Na wat boodschappen waaronder een paar van die lange Bifi's van een meter het stuk en ik kan niet lezen wat er op staat maar ik denk dat ze van rendiervlees zijn gemaakt. Ik heb de theorie ontwikkeld dat hoe meer rendieren je op eet hoe minder er later in het traject voor je voorwiel kunnen springen. Verder nog vlak voor het uitrijden van het stadje Jokkmokk bij een sportwinkel nieuwe sokken gekocht want een paar is al kwijt geraak en de andere stinken zo dat ik ze zelf niet eens meer durf te wassen. Daarna ging het weer verder richting bergen. Nu mag ik gerust bergen zeggen want later bleek er zich ook een flink stuwmeer te bevinden met enorme overloop schuiven waarop Karel Appel naar het leek in zijn Parijse periode nog een paar heel fraaie schilderijen op had weten neer te zetten. Nu weet ik dat Karel altijd nogal wild schilderde in die tijd en ik hoop dat hij hier een beetje voorzichtig is geweest, want een stapje verkeerd en je valt zo achterover 40 meter naar beneden. De foto doet geen recht aan de schilderijen ze zijn echt heel groot. Toen ging het 15 kilometer redelijk plat om vervolgens in een paar plateau's af te dalen naar het stuwmeer in de diepte. Ik heb zeker 3 minuten achter elkaar niet hoeven trappen. Vlak voordat ik naar beneden dook wilden een Duitser met zo'n idioot groot motorhome mij nog in gaan halen. Maar nog voor de eerste bocht trapte ik de lowracer naar de 55 toen was het op met de bergversnellingen. Toch was het al genoeg om de Duitser af te schudden. In het spiegeltje zag ik de nog van krulspelden voorziene duitse vrouw haar man een flinke elleboog stoot geven, en ik hoorde haar bijna zeggen "Herman verzuch es mal nicht !!!" Herman had toch geen schijn van kans gehad. Als een pijl uit de boog schoot ik er vandoor met een voor deze tocht ongehoord hoge snelheid. De reparatie en het laswerk aan het frame moet goed gelukt zijn anders was het dagboek vandaag gestop, Na een soort van carrousel bocht met gloednieuw asfalt waar het tegemoet komende verkeer langs een andere kant van de berg werd gevoerd probeerde ik de remmen. Er zat nog genoeg profiel op de blokjes maar dit ging niet werken met deze snelheid en de bagage. Na de bocht die gelukkig niet dicht kneep naar het eind, kwam er nog een heel stuk naar beneden met aan het eind een redelijk scherpe bocht naar links de stuwdam op. Ik probeerde nog een keer de remmen en ze werden warm en pakte een beetje, als maar niet de velgen te heet worden want dan klappen de Swalbes eronder vandaan dacht ik nog. Oude instincten namen het bij deze snelheden over ik zocht met m'n linker twee middel vingers naar de koppeling om terug te schakelen, de bips verschoof iets naar links op het zitje en ik probeerde m'n linker knie aan de grond te leggen en gelijk weer het gas erop te leggen. Op een motor had dit feilloos gewerkt maar de lowracer laat zich toch anders besturen. en in mijn geval vandaag met meer geluk dan wijsheid kwam ik de bocht goed uit voor het eerst in 4 dagen voelde ik even de kou niet wat een adrenaline stoot was dat zeg. Als het verkeerd afgelopen was hadden ze zich bij sectie op mijn stoffelijk overschot misschien afgevraagd of die rendier worsten onderdeel van mijn lichaam waren geweest. De Duitsers in hun mobilehome zag ik pas weer halverwege in de pas aan de andere kant waar ik natuurlijk langzaam omhoog kroop. Laf als ze zijn die Duitsers probeerde Herman mij nog bij het inhalen de kant in te drukken, het lukte net niet want hij zal wel weer een flinke elleboog in de ribben gekregen hebben. Verder staat de 70 kilometer van vandaag in schril contrast tot de 255 van gister maar ja je kan niet altijd wat spannends meemaken. Ik ben nu in de plaats Porjus terecht gekomen bij een mevrouw die 17 jaar geleden uit Birmingham (Engeland) was vertrokken en hier een oud stationetje ombouwde tot B&B met de oude loodsen als een soort van slaap units met een centraal keukentje. Haar naam is Patricia Cowens en ze is ook fotograaf met als specialiteit het noorderlicht en de middernacht zon. Ik heb m,n andere onderbroek weer fris klaar liggen voor morgen en ga de laatste dagen de planning goed aanpassen zodat ik niet nog een keer door kou en natte sneeuw verrast word. De zon scheen net nog laag over het meer en het ligt vlak aan het spoor, er zijn maar twee treinen per dag dus je zal er niet van wakker liggen. De voorspelling voor morgen is goed zonnig en warmer

22-06-2010 - Dinsdag Week 2- Heerlijk geslapen hier in de guest house zo vlak bij het spoor en het meer. In de kamer naast mij sliep een ouder Noors echtpaar. Ik heb me nog wel even voorgesteld maar ze gingen al vroeg slapen en hadden geen zin in een praatje. Bij het huisje op de hoek stonden twee van die

wereldfietsen". Even later kwamen de fietsers lopend terug uit het dorp. Een man en vrouw van net in de 50. Uit Dendermonde kwamen ze vlak bij Antwerpen. Ze waren van plan om morgen het hele stuk naar Galivare te gaan fietsen. Het eerste stuk hadden ze met de trein gedaan. Nog niet eens 40 kilometer is het naar Galivare. Nu denk ik, dat is niet ver. Maar laat iedereen vooral doen wat 'ie leuk vind. Maar daarna begon meneer over de Fortis bank en wat een goeie deal de'n Hollanders daar wel niet aan hadden gehad. Nog voor er nog meer onzin uit kon komen zei ik dat ik het koud had en naar binnen ging. Ik vond ze flets afsteken bij de tot nu toe kleurrijke figuren die ik ontmoet had. De volgende ochtend toen ik om kwart over 10 pas buiten kwam waren hun fietsen allang verdwenen. Ik had nu twee keuzes. Of ik ging weer terug naar Porjus voor het ontbijt. Of ik ging door richting Galivaren voor het gecombineerde ontbijt lunch menu. Ik koos voor het laatste. Naar Galivare heb ik gefietst als de wind. Maar ik kreeg die twee "wanna be" wereld fietsers niet in het oog. Het is goed mogelijk dat ze alweer op de terugweg zijn naar Dendermonde en daar aangekomen vanachter de half hoge netgordijnen tussen de sanseveria's door naar buiten kijken tot het avontuur bij hun thuis komt. Ik hoor de'n Jean al zeggen tegen zijn lieve Lieve: borduurd jij nog efkes door dan ga ik alvast die'n puzzel van de Noord Kaap uit de kast pakken. Veel meer zat er niet in, in deze twee grijze muizen. Op weg naar Galivaren zag ik ineens weer een stuk of wat rendieren in de berm. Pak snel weer de camera om een paar mooie shots te maken. Hier zaten twee flinke joekels bij, aan het gewei te zien was er een groot oud mannetje met een jonger mannetje en nog wat rendier meiden om het clubje compleet te maken. Als auto's passeren dan reageren ze niet eens. Maar toen ik met de ligfiets in beeld kwam keken ze allemaal op. Het oude mannetje knikt naar het andere mannetje en je ziet ze denken "Wedstrijdje?". Ze hadden vanmorgen vroeg om Jean en Lieve gewoon rondjes gedraaid met hun veel te zware wereldfietsen en dachten mij dat ook te kunnen flikken. De meiden namen alvast een voorsprong. Ik was al aan het filmen en dacht: Hé grappig, een wedstrijdje. Eerst rende ze onder me langs de kant van de weg maar de grond is overal heel sappig in Zweden. Ze konden dan ook geen goede snelheid maken op de zompige grond. Het oude mannetje gaf het teken en ze schoten allemaal de weg op. Hij keek af en toe achterom en kon zijn ogen niet geloven die stomme fiets zit er nog achter, en hij gaf nog wat gas bij. Er is ook een kleine kans dat ze de rendier Bifi's geroken hadden en vreesden voor hun leven ik had er nog 2 half uit m'n tas steken. Auto's die van de andere kant kwamen zetten gelijk hun wagen in de berm. Het was een echte "stampede". Ik zou de gozer uit die stomme Carglass reclame wel een willen zien als er net zo'n oude bull van 500 Kg met een gewei van anderhalve meter hoog en breed door de voorruit was gegaan. Dan heb je wel even wat meer dan een een sterretje. Zoals wel vaker met van die figuren van middelbare leeftijd gebeurt, was ook dit oude mannetje te dik geworden hij had zich laten gaan en had niet zo'n goede conditie meer. Al snel werd hem duidelijk dat hier geen punten meer behaald konden worden en hij schoot de berm in met de anderen er weer achteraan. Het was leuk geweest als ze tot aan de Noord Kaap voor me waren blijven rennen dan had ik in ieder geval lekker uit de wind gereden. Na deze enerverenden gebeurtenis was ik al bijna in Galivare aangekomen en koos weer op goed geluk een van de vele tentjes uit. Na weer een prima pizza met veel koffie en een cola ben ik verder gereden in de richting van Karesuando. Wat een prachtige naam is dat. Ik kom nu ook borden tegen waar eerst de naam staat met daaronder nog een keer de naam, maar dan in het Fries of zo. Alletwee is het niet uit te spreken. De weg naar Karesuando is een echte "drivers road" heel breed en met spiegel glad asphalt. Om een uur of 4 begon het al keihard te waaien maar had ik nog voor het grootste gedeelte voor de wind. maar even later begon het ook weer een beetje te regenen. Ik had inmiddels alweer een paar uurtjes in het zadel gelegen, en toen ik stopte om m'n regenjack aan te trekken merkte ik gelijk dat er heel veel muggen waren. Snel deed ik m'n capuchon op en trok een dubbel lange Bifi uit m'n tas om die dan maar onder het rijden op te eten. Tijdens het schakelen liet ik hem net als de Cubaanse sigaar van Hannibal uit de A-Team nonchalant uit m'n mondhoek hangen. Nu had ik in de buurtsuper gister gewoon maar een graai gedaan uit de Bifi bak maar ik had niet op de smaken gelet. Ik kon toch niet lezen waar het over ging. Had ik het maar wel gedaan want op dit papiertje las ik later stond het woord: Caramba. Mijn mond hoeken zijn er nu nog schraal van. Zelden heb ik zulke pittige specereijen geproefd. Om kwart over 7 zag ik een bordje Stugor i.p.v Stuga dan schijnen er meer te zijn. Op het erf was niemand te vinden en na een rondje gelopen te hebben, ben ik even op een paar deuren wezen kloppen. En toen ging er een deur open en stond daar een oude vrouw. Ik stelde me voor en ze zegt dat haar naam Anna is. Ze ging wat sleutels pakken en ik ben weer van de straat voor vannacht. Voor deze prachtige stuga voor 6 personen betaal ik 23 Euro. Daar kan je in Nederland niet eens een camping van betalen. Vandaag op twee kilometer na 200 kilometer gereden met bijna 30 gemiddeld. Ik durf niet al te lang meer door te blijven rijden met deze hard wind en dan misschien ook nog eens zware regen. De spanning blijft er goed in. Het totaal is nu 1713 kilometer gereden ik denk dat het nog een 5 of 600 is hier vandaan.

23-06-2010 - Woensdag Week 2- Zoals gebruikelijk het getweeter van Mr, Garmin om 8 uur. Heb weer niet lang geslapen en heb een beetje hoofdpijn, maar dat komt omdat ik de kachel "lekker" hoog had laten staan. Ik blijf nog een half uurtje na doezelen en ga dan een bakkie thee zetten. Ik gooi de deur even open om wat frisse

lucht binnen te krijgen en zie wat een stalende dag het is. Jammer van die wind. Na alles ingepakt en opgeruimd te hebben ben ik bij Anna de sleutel in gaan leveren. Ze stond al achter de deur te wachten. Ze gaf me een ansichtkaart van het rijtje stuga's en de camping in hun glorie tijd. Waarschijnlijk had ze hier nog een doosje of 20 van achter de voordeur staan, maar het was natuurlijk goed bedoeld. Ik gaf haar een hand en achteraf jammer dat ik geen foto heb gemaakt van haar. Nog even terzijde. Bij het opruimen van mijn theeglas kwam ik in een kastje nog twee oude stompjes kaars tegen. Dit is bijna net zo goed als 5 liter diesel om nat hout mee aan te steken. Pas als ik thuis ben is de uitrusting compleet en dan pas moet je er een lijst van maken. Je ziet wel meer van dat soort lijstjes op het internet. Wat neem je mee op een fietsvakantie? Pak eens zo'n lijstje en leg voor de grap alles eens op je bed. Je kan de lattenbodem horen kraken zoveel is het. Daarom blijven die echte wereldfietsers maar steeds met van die zware tassen rond rijden. Ze geven elkaar steeds het lijstje door. Ik ben weggegaan met ongeveer 11 kg. Dat is zonder de twee flessen water die ik meestal bij me heb, en ook het gereedschap en reserve vouwbandjes want die trek ik met tiwraps aan het frame vast. Over de afgelopen week heb ik al diverse dingen achter gelaten zoals: Een grote tube Midalgan ik weet niet eens meer hoe hij daar terecht gekomen is. Een echte Santini koers broek. Eigenlijk is dat natuurlijk voor op de gewone fiets want er zat ook zo'n Tena-Lady ingenaaid. Deze heb ik voor de eerlijke vinder in cabin 7 achtergelaten in Lits. En tevens gelijk symbolisch afscheid genomen van de gewone fiets. Tijdens de nacht in het bushokje kom ik een deodorant roller tegen, ik dacht nog bij mezelf ik ben fris genoeg na zo'n nachtje buiten slapen. Ook nog een tweede tube tandpasta gevonden en zo gaat het maar door. Jammer dat ik in de Cabin in Sandsjonas mijn keflar waslijntje liet hangen. Terug naar de reis. Na het afscheid van Anna ging ik richting Karesuando. Ik kom altijd langzaam op gang en vanmorgen was dat niet anders. Met een straffe tegenwind was het niet een vliegende start. Dan begint de ellende al. Het bekende bord met het scheppende grind mannetje. 02-12 staat erop. Wat later praat ik met een van de wegwerkers en die zegt dat de notatie staat voor: wegwerken over 200 meter gedurende 12 kilometer. Nou lekker was dat weer. De eerste grindput was zo diep dat ik langs de rand van de weg moest schuifelen om er langs te kunnen komen. Als ik het midden had gekozen dan was ik kopje onder gegaan in die troep. De wegwerkers die ik spreek zeggen dat het wel meevalt en dat ze alvast de borden hebben neergezet maar dat de werkzaamheden eigenlijk maar 4 kilometer zijn. Langs deze weg waar nauwelijks auto's langs komen, zie je overal de door aaseters kaalgevreten lichamen van zij die de Noord Kaap niet gehaald hebben. Of het wereldfietsers met bondjassen zijn geweest of gewoon rendieren kan ik zo snel niet zien daarvoor is alles in een te ver stadium van ontbinding. Het wolken schouwspel is vandaag werkelijk geweldig alleen jammer van die wind. Ik kom aan in Karesuando. Ik blijf het een mooie naam vinden. Ik zie een bord met Arctic Livs en daaronder staat *Eurofood*. Maak even snel een rondje langs de schappen wat snel klaar is want ze hebben alles, maar geen 30 verschillende merken. Waren alle winkels maar zo dan hoefde je ook nooit te twifelen. Daarna bleek de cassiere waarvan ik later wel een mooie foto heb gemaakt, ook nog eens de kokkin te zijn. Hamburger? vroeg ze. Ik vroeg of ze ook wat anders had en toen leefde ze helemaal op en vroeg "Today I have the beef and mushroom sauce, you want?" Nou lekker zei ik tegen haar. Het was een joekel van een timbaal van perfect gekookte rijst en een heerlijke saus met veel vlees en met verse groenten. Ik heb nog even een poosje zitten internetten want ze hadden in deze buurtwinkel annex restaurant een geweldige verbinding. Toen was het klaar met spelen en moest ik nog proberen om een redelijke afstand af te gaan leggen. Karesuando doorgefiets en linksaf over de brug richting Finse grens alweer. Dan draaid de weg ineens naar het zuid Oosten dus eigenlijk de verkeerde kant op. Een voordeel is dat ik de snoeiharde wind ineens in de rug heb. Moeiteloos blijf ik een kilometer of 20 deze richting uitrijden met snelheden van boven de 40. Om vervolgens na een bruggetje langs de andere kant van de rivier weer bijna het hele stuk weer omhoog te rijden. Na het bruggetje gaat het weer wat meer bergje op bergje af. Maar ik hoorde benen nog niet klagen. Ze zijn ongelooflijk goed op het moment en ik kan uren lang op volle snelheid door blijven gaan. Het stuk voor de wind heb ik de mp3 speler aan, en als ik nog door de harde wind gedreven de kruising overschiet om de brug over te gaan doet Harrie Muskee me de groeten uit Grollo(o) en dat doet hij al sinds 1968 of was het toch 67? Deze een of twee oo's verschilt per LP. Heb weleens gelezen dat de platen fabrikant een fout had gemaakt bij de eerste batch. Hij zet het altijd lekkere "another day, another road" in en ik geef de SRam's nog een klikje erbij om een hogere versnelling op te zoeken en zet bijna simultaan de mp3 speler op vol vermogen. Nu komt de vaart er pas echt lekker in. Na Cuby and the Blizards gaat het verder met Jimmy. Hij doet nog een rondje om de wachttoren en moet voor zijn dood in september 1970 al geweten hebben dat ik deze tocht ging maken. Hij zingt "Out there in the cold distance, where a wildcat does his growl. And the wind begins to howl". In the cold distance daar bedoeld hij natuurlijk de Noord Kaap mee. Gelukkig staan er hier weer volop bomen langs de weg en valt het met het "Howl-en" van de wind wel weer even mee. Net na dit stukje komt een staccato van virtuoos gierende gitaren, en ik probeer of het volume nog hoger kan. De benen pompen zich rot. Dan ben ik in een keer doof aan m'n rechter oor. Ik voel in mijn nek of er bloed uit komt. Maar gelukkig had het oordopje het even begeven. Die oordopjes van tegenwoordig weten gewoon niet

meer wat echte muziek is. Ik doe wat rustiger aan met de muziek maar schiet toch lekker op. Dan zie ik een groot benzine station en ik krijg trek in een bakkie. Eén deur met twee gedeeltes heeft deze uitspanning. De benzine kant waarvan de vrouw niet alleen de kassa maar ook de gokkast bediend. Het andere gedeelte is voor koffie en snacks. Ik vraag aan de vrouw van de benzine kant of de koffie kant open is? een kort Yes is volgens haar voldoende. Ik sta een poosje te wachten en vraag bij de deur de dame van de benzine kant of er echt iemand is? Yes zegt ze weer, but you have to ring the bell! Ik loop terug en zie boven het buffet een heel klein belletje hangen. Ik heb het nog niet aangetikt of de deur zwaaid open. Er zit ook een raam in de deur en ze zal me wel gezien hebben, maar regels zijn regels. Eerst bellen. Ik kijk de dame aan en zie het eigenlijk gelijk al. De ogen staan gevaarlijk dicht bij elkaar, zoals je dat alleen in sommige afgelegen dalen in Oostenrijk voeger nog wel eens zag. Het resultaat van honderden jaren inteelt. Ik besluit de kat uit de boom te kijken en bestel niet 5 gebakjes in een keer, maar slechts twee. En eerlijk is eerlijk ze geeft me wel de grootste van de schaal. Ik neem er ook nog een cola bij. Wel weer even makkelijk zo met de Euro betalen. De gebakjes waren gortdroog en de koffie oud en zuur. Wel alles opgegeten, of eigenlijk weggesopt met de de zure koffie. Ik ging zo snel mogelijk weg want het was er ook niet gezellig. Toen ik bij de benzine kant kwam zat de deur op slot. Zenuwachtig deed de benzine dame het slot eraf om hem gelijk achter me weer op slot te draaien. Ik liep naar m'n fiets en zag achter me de lichten uitgaan en aan de snack en koffie kant alleen de deur achterin nog licht heen en weer gaan. Verder was het doodstil binnen. Voor het station stond een bus vol Amerikanen die allemaal op zoek waren naar de ingang. Het was de dames schijnbaar te veel werk zo'n bus vol. Het was 5 over 5 en op het bord kon ik lezen dat de pomp in ieder geval open was tot 10 uur. En de Amerikanen mopperde maar wisten niet "how bloody lucky they were". Het zal je niet verbazen dat toen ik na nog een uur of anderhalf goed door trappen en de Noorse grens zag opdoemen blij was dat ik Finland weer kon verlaten. Het was de bedoeling om vandaag in Koutokeino te eindigen. Maar het begon aan het einde van de dag weer een beetje te dreigen en de wind werd harder. Toen zag ik op 9 kilometer voor Koutokeino een bordje met het bekende Stuga teken. Ik geloof dat ze hier de naam Hytte hebben. Noorwegen is gelijk een stuk duurder dan Zweden deze twee persoons dump kost ineens 32 Euro en toen ik met m'n handdoekje om rillend van de kou wilde gaan douchen moesten er munten in. En de receptie inmiddels dicht. Nog even voor de statistieken. Er zijn mensen die tot het aantal trapslagen per dag aan toe in zo'n reisverslag verwerken. Ik ben al blij als ik weer ben aangekomen. Maar voor de liefhebbers alleen voor vandaag: Dag teller - 197 Km. Fietstijd - 7:28 uur en 17 seconden. Gemiddelde snelheid ondanks weer enkele kilometers grind en harde wind - 26.43 Km. Maximale snelheid 74.29.. Nu de totaal standen: Trip Odometer 1910 Km en het is hiervandaan nog een 375 Km naar de Noord Kaap Hoelang nog? Gaat er nog iets kapot? Zou het beestachtig weer zijn op die vreselijke rots? Wie het weet mag het zeggen. Noord Kaap vrienden het gaat nu spannend worden en ik dank jullie allen voor de leuke emails die ik heb mogen ontvangen tot zover. Ik ben er klaar voor.

24-06-2010 - Donderdag Week 2- Giulio P checkte altijd eerst de deuren van zijn Fokker Friendship, voordat hij een semi trans Atlantische vlucht ging maken met een stuk of 150 VIP 's. Had ik ook maar voordat ik ging slapen het materiaal nog even nagekeken. Toen ik voor mijn doen ongekend vroeg wakker werd en snel alles had ingepakt. Kan ik gelijk weg dacht ik nog. Geen douche munten weten jullie nog? Toen ik de fiets naar buiten sleepte voelde ik al dat er iets mis was. Lekke band. Hoe kan dat nou? nog niet eens 2000 kilometer gereden? Ik bezigde nog even de hele zware Zeeuwse krachtterm "hostenokke" daar schijnen de fietsen uit Middelburg nogal gevoelig voor te zijn. Nu was het eigenlijk het bandje, en daar kon de fiets ook niks aan doen. Dus ik bood gelijk mijn excusses aan. Na een poosje prutsen zat alles er weer onder en kon ik mijn zwarte handen nog mooi even wassen in het toilet gebouw. Toen ik dan eindelijk op weg was bleek ik het wiel er anderom ingezet te hebben zodat de sensor van de kilometer teller het niet meer deed. Dat zou jammer zijn want dan kan ik de techneuten niet meer laten weten wat de dagstand de cadans average speed etc is. Met de Canadese souvenir Buck Knife die ik welleens van Ad gekregen heb wist ik hem weer los te wippen. Om hem in de goede stand terug te zetten. Op een haar na had is gister nog Kautokeino gehaald. Maar het werd al weer koud en ik durfde het niet te riskeren. Buitenslapen is dan geen optie met de hangmattent, de bomen zijn niet dikker dan je arm. Dus nu pas op naar Kautokeino er moest ook nog wat gefietst worden vandaag. Met goede zin ga ik na de misere van de band op weg. Gister was ik al niet zo onder de indruk van het landschap. Het is er koud, droog en er is niet veel vegetatie. Ook tegen de avond zie je bijna geen wild. Dan denk ik, is dit nu die Finmark waar de hele nederlandse caravan en camperbusjes vereniging nat van in het kruis wordt om vervolgens over elkaar heen te rollen wie het eerst de dia's mag laten zien? Ik kan het bijna niet geloven. Kautokeino blijkt ook al een tegenvaller te zijn. Weer niet gekwalificeerd dit jaar voor "Flower City of Norway" beter bekend als de FCN. Nee hier geen plantenbakken vol fleurige violen maar ongebruikte sneeuwscooters en uitgebrande autowrakken in de voortuin. Jammer hoor. Kautokeino had zo mooi kunnen zijn in de poollente. Bij het uitrijden van het stadje heb je al direct een pittige heuvel waar de benen weer eens lekker op wakker konden worden. Al gaande de ochtend en naar de middag begint het landschap te veranderen. Langzaam

worden de heuvels langer en kom je in een soort van rivier dal terecht. Bijna alle hellingen zijn goed te nemen op enkele kuitentertjes na. Deze kuitenterters ontgroeien welliswaar nooit het niveau tekkelpub. Het is alweer op naar Alta als ik een boerderij zie waar ze ook koffie doen. Gezellige uitbating met allemaal originele Saami voorwerpen en oude foto's aan de muur uit de jaren 10 en 20 van de vorige eeuw. Het mooie was dat ze niet eens soveniers verkochten daar. De Saami, het ooit zo trotse volk. Nu gereduceerd tot souvenir verkopers. In hun carnavaleske zelf verzonden klederdracht verkopen ze hun prullen langs de kant van de weg. De meeste zijn wel hand made zoals ze claimen. Maar wel door vlotte aziatische kinder handjes in elkaar gezet. Zelf heb ik de verleiding van een aankoop nog kunnen weerstaan. Na de koffie break begint het echte doorstampen pas, dan komen er enkele serieuze cols die wel het niveau tekkelpub overstijgen en meer naar de dobermann gaan nijken. Bij een van die hellingen staat aangegeven dat het om 8% gaat. Het kost alle kracht uit m'n benen om deze klus te klaren zonder af te stappen. Misschien is de Shimano Utegra speed triple met de race cassette achter toch iets te hoog gegrepen voor mij? Er volgen gelukkig ook nog enkele prachtige afdalingen. Maar morgen komen er nog een paar zeer steile hellingen. Dat wordt toch geen lopen hoop ik. Normaal stap ik alleen af op een helling als ik flauw val of moet overgeven. Ik probeer er niet aan te denken aan al die vreselijke verhalen over de Nord Capp Tunnel en fiets lekker door naar Alta. Het is nog vroeg als ik daar aankom en nog steeds heel erg lekker weer. Ik fiets alweer Alta uit als ik daar de Super Coop Store zie met o.a een Shimano logo en een etalage vol met fietsen. Ik was zo de weg over, en eenmaal binnen heb ik snel een cassette (voor de niet kenner dit is een set van achtertandwielen) met een paar tanden meer aangeschaft. Om deze 's avonds in het diepste geheim op mijn kamer te gaan monteren. Op naar de volgende stop. Alta uit ging al goed beginnen. van zeespiegel niveau steeg de weg vanuit het niets naar bijna 250 meter. Ik dacht dat ik kapot ging. In de elastische band van mijn M5 "8 World Records"shirt begonnen zich langzaam zout kristallen te vormen en de lucht die er af kwam zouden het binnenkort kunnen kwalificeren voor een 9e wereldrecord, nl. dat van Smelliest Shirt in the World. Beter bekend als de SSW competition. Na heel veel harken zoals ze dat noemen in welertermen kwam ik toch boven zonder af te stappen. Ik moet toegeven dat ik meer dood dan levend was. Eenmaal boven heb ik eerst nog een Snickers en een Bounty naar binnen gewerkt en een half rolletje chocolade koekjes plus een paar flinke slokken met water. Eenmaal boven begon ik te begrijpen waar de caravan vereniging zo enthousiast over was. Het leek wel een Tibettaanse hoogvlakte alleen dan zonder alle drogende was. De lucht was koud maar kurk droog. De lucht was diep azur blauw met naar de horizon overlopend naar een melkachtige kleur, zodat het leek of alleen maar sneeuw lag in de verte. Ik moet zeggen in één woord geweldig. Het zou een rit worden van nog eens dik 80 kilometer over een gortdroge hoogvlakte waar zo goed als niets groeide. Het weer was prachtig maar overal langs de kant van de weg lag nog vollop sneeuw en 's nachts vroor het er nog. Dat werd nog rijden als de wind om op tijd in de volgende plaats aan te komen voor een kamer of Stuga. In de verte zag ik weer iemand lopen met de fiets aan de hand. Het was niet eens erg stijl. Na een poosje kom ik langszij. En ik zag gelijk dat dit er weer zo een zou worden. Het was Lulu. Dit was niet zijn echte naam maar die hadden de burens hem gegeven toen hij een jaar of 6 was. Hij kwam uit Finland en zijn geardheid neigde sterk naar "Village People" aan zijn bel had hij een Adelaars veer voor snelheid zo beweerde hij. Verder had hij een paar prachtige gouden tanden en veel ijzerwerk aan het gezicht. Na even openhartig gepraat te hebben over de internationale financiële positie van Finland op de wereld markt hebben we afscheid genomen. Uiteraard heb ik nog een mooie foto van hem gemaakt. Snel ging ik verder en na een fantastische rit kwam ik om 10 over 9 aan in Skaidi. Eigenlijk was dit net te laat voor een kamer in het motel. Maar de eigenaar zag me aankomen. Hij was Marrokaans, maar al meer dan 30 jaar in Noorwegen. We hebben het gehad over de aardbeving nabij agadir en hoe geweldig je er kan golf surfen als je niet bang bent voor de haaien. Zelf kwam hij van nog verder zuid nabij de grens met Mauretanie. Ik heb geen zin meer in koken ik ben te moe. Hij heeft nog wat broodjes liggen en ik neem ook twee blikjes met ijskoud bier van hem. Bij het inschrijven voor de motel kamer laat ik m'n paspoort zien. Voordat hij kan kijken vraag ik hem voor de grap hoe oud hij denkt dat ik ben. Hij kijkt nog eens goed en zegt zonder twijfel sixty. Dat was een harde slag, net als je denkt lekker fit te zijn wordt je weer keihard neergeslagen. Op de kamer aangekomen kijk ik in de spiegel en zag dat hij nog mild geweest was. Ik had het lichaam vandaag genadeloos afgeranseld met 227 zware kilometers en de wit grijze baard van al meer dan een week oud deed me erook niet jonger uitzien. Puf om het grotere tandwiel erop te zetten had ik niet meer. Ik dronk in één keer het eerste blikje bier leeg. Toen ben ik snel de douche ingegaan en heb de was gedaan. Daarna het tweede blikje in één lange teug weg laten kolken. Ik ben op bed gaan liggen en was gelijk weg.

25-06-2010 - Vrijdag Week 2- Heel lekker geslapen en uit mezelf nog redelijk vroeg wakker. Ga nog een keer douchen en check de was. Kurkdroog dat lijkt erop, dan kan ik m 'n favorite outfit aan. Wat zeur ik nou ik heb maar één outfit. Alle twee de shirts zijn van het type M5 "8 World Records" en voor het ondergoed is het verschil dat de een grijs is en de ander zwart. Dit is het zogenaamde even en oneven dagen systeem. Ik meld me met mijn sleutel bij mijn Marrokaanse vriend. Vandaag probeer ik hem te verrassen met frans, gister

spraken we engels. Hij was aanvankelijk enthousiast maar gaf later toe "that it was a long time ago the french". Evenzogoed weer een nieuwe vriend voor het leven. Zonder dat de andere het zien moffelde hij me nog twee bakken koffie toe. Ik dacht gister dat het motel van hem was, maar misschien is dat niet zo. Ik heb nog steeds geen Noorse Kronen en dat wist hij van gisteravond. Na weer een praatje gaf ik hem een hand en we namen afscheid. Ik had vanmorgen ook geen zin om het tandwiel te verwisselen in de kamer en dacht we zien wel. Net na Skaidi gaat de weg bijna loodrecht omhoog. Om na het klimmen weer op een soort van ijskoude hoogvlakte uit te komen. Na een kilometer of 12 gaat het weer naar beneden en komt de weg uit aan het water van de Porsangen fjord. Nu kan je met je het laatste stukje van de reis langs het water blijven rijden. Vanaf het Statoil benzine station is het nog 128 kilometer. Ik gooi me vol met koffie. 2 hele ferme bekers vol en doe er ook nog 3 danish pastries bij. buiten gaan net weer twee wereld fietsers weg. Het zijn hoe kan het ook anders weer Duitsers. Zij gaan ook naar Honningsvåg, de laatste outpost van de beschaving. Niet vergeten dat er na de Noord Kaap niets meer is. Eenmaal onderweg is het een lange stroom van leden van de nederlandse Kamper en Karavan Klub ook wel bekend als de KKK. en daar wordt je niet vrolijk van. Ik had me een smalle eenzame weg voorgesteld. Maarja het is niet anders. Het uitzicht is verder prachtig en over het weer heb ik ook niet te klagen. De wind is heel fel, maar daar schuift de LowRacer nou juist zo prachtig onderdoor. Met de aerodynamica zit het ook wel goed. De twee zijtassen hangen als twee koddige hangbuikzwijnen aan het stoeltje. Zij zorgen er ook voor dat het zwaarte punt van de fiets heel laag komt te liggen. Ik heb de afgelopen dagen dan ook op snelheid leren sturen. Speciaal voor de Nord Capp Tunnel heb ik de remmetjes nog wat strakker gezet. Dan komt de eerste tunnel. Hij is al oud en ongeveer 4 kilometer lang. Ik stop en doe mijn lampjes achter aan. En ontsteek de BM koplamp. Ik ga er in, en even zie ik niks want er is weinig licht en ik kom net uit de zon. Dan gaat het lekker ik zie wat en krijg wat meer vaart. Af en toe krijg je een flinke plens steenkoud water over je heen uit het lekkende dak. Cuby zingt met zijn rauwe stem "I'm in another Land" Ik kan dat niet onkennen en schreeuw het nummer minuten lang mee. Niet direct iets om op de soundmix show mee aan te komen maar het kaatste van 15 kanten dubbel versterkt van de tunnelwand af. Ik vond het in een woord geweldig. Dan komt de tweede tunnel en de derde. Dan zie ik in de verte de beruchte Nord Capp Tunnel. Ik stop even voor een kleine breather zoals dat heet in het engels. Hij is steil zeggen ze. Hij is gevaarlijk zeggen ze. je krijgt er geen lucht van de uitlaat gassen van de bussen zeggen ze. Als je af moet stappen kan je nergens heen zeggen ze. Het is allemaal gelogen..... Wat een prachtige tunnel met de meest moderne apparatuur, een perfecte parabool. Met aan beide kanten een soort van voetpad waar je wel met twee fietsen naast elkaar kan lopen. Maar ik ben te ver nu. Ik ben nog in de voorbereiding. Ik neem nog een paar slokken water en laat bijna 2 liter op straat lopen. Zo die hoeven we alvast niet omhoog te trappen denk ik. Ik eet nog even snel een half rolletje chocolade koekje op en trek mijn jas aan. Niet omdat ik bang ben voor de kou. Maar meer om bij een valpartij niet in een keer al het vel van je lichaam te trekken. Ik had al gesproken met een meneer van een touringcar die ook voor de tunnel gestop was. Hij heeft mij samen met de fiets op de foto gezet zodat er later ook geen twijfel is of ik er wel geweest ben. Op zijn jas stond Arctic Tour Guide. Hij reed bijna dagelijks door de tunnel en vertelde met dat het asfalt perfect was de tunnel niet lekte, dus ook geen water op de weg. Een ruim voetpad had en uitwijkplaatsen waar je even kon uitrusten. Eenmaal klaar trok ik mijn jack dicht zette de muziek voor de verandering eens niet aan zodat ik het gegons van de banden kon horen en dus ook als er iets mis is. Net toen ik vaart maakte kwam er een oud aftands busje voorbij. Ik dook de tunnel in en voelde de kou. mijn adem was een lange steep condens. Ik zakte diep in het stoeltje weg en liet de LowRacer gaan. Ik zat al snel boven de 60 dus meetrappen ging niet meer. Nu was 60 ook de snelheids limiet zag ik aan de borden. Als in een caleidoscoop gevangen flitsten de lichten over mij heen, somber geel licht. Bij iedere streep licht kon ik het tellertje voor me zien. Binnen no time zat ik aan de 80 en het busje kwam al dichterbij. Nog een paar strepen licht over me heen en ik zat aan de 90. Waarom trapt die eikel het gas niet in dacht ik nog. Ik liep nu snel op het busje in. Ik stuurde naar de linker baan. Dan maar inhalen. Op de nummerplaat zag ik dat ze uit Polen kwamen. Normaal rijden bouwvakkers nogal stug door, maar dit busje was blijkbaar van hun zelf. En dan doe je voorzichtiger dan met de spullen van de baas. Ik kom langszij en schreeuw dat ze aan de kant moeten gaan. 4 Poolse neuzen zitten tegen de zijraampjes gekleefd. Hun monden zakken langzaam open. Ze hadden me wel weg zien rijden maar nooit gedacht dat ik ook maar een heel klein beetje bij ze in de buurt kon komen met die platgeslagen fiets. In de verte zie ik lichten. Het is weer zo'n spelbreker van de KKK. Ik eindig met mijn teller op 93.23 echte kilometer, dan moet ik remmen en het poolse busje glijd aan de rechterkant weer voor mij uit. Als ik er weer achter zet gaat ook de bodem van de tunnel beginnen en is het uit met de pret. Dan volgt een lange lijdens weg. Ik hark zover ik kan naar boven. Kon ik nog maar twee keer terug schakelen dan was er niks aan de hand. Ik bijt op m'n tanden en zet door werkelijkheid en fictie lopen nu in deze schimmige ondergrondse wereld door elkaar. Ik denk aan de tour en hoe ze daar soms enorm moeten afzien. Ik hoor de de stemmen van Smeets en Ducrot. de stem van Maarten klinkt wat ver weg van de microfoon. Met één hand in zijn broek krabt hij aan zijn linker bal. Dan zegt Smeets: mag jij het zeggen

Maarten? Ja jij mag het zeggen. Maarten is even van zijn stuk en verzint ter plaatse en nieuwe belgische wieler term. Hij zegt Linkeballe, ze zijn weer aan het linke ballen. Dan beginnen de armen van mijn jas te roken. Mijn lichaam is zo oververhit aan het raken dat het lijkt of mijn jas begint te branden. Ja ik geef niet graag toe. Maar 1260 meter voordat we de grond uitkomen moet ik een uitwijk plaats in. Ik trek mijn jas weer uit en neem de laatste 4 slokken met water. Dan eet ik ook nog even de laatste chocolade kaakjes op. Ik ga weer zitten en bijt me nog een keer vast voor die laatste kilometer. Het bovenste stukje is gelukkig al weer wat platter. Op de borden voor het tol poortje zie ik niet de afbeelding van de fiets dus die hoeven niet te betalen. En het is pittig duur zie ik bij de tariven. Ik ben nu aangekomen in Honningsvag nog 30 kilometer voor de Noord Kaap. Ik hou de spanning er in. Haalt 'ie het wel of haalt 'ie het niet. Morgen zullen we het weten.....

26-06-2010 - Zaterdag Week 2 - De Noord Kaap is bedwongen. In 13.5 dag fietste ik er naar toe. Ik zal niet liegen. Het was meer dan BEESTACHTIG zwaar zeker deze laatste 30 kilometer vanuit Honningsvag.. Waar andere klagen over kou en harde wind geeft mijn klokje doodleuk 32 gr. aan. Ik ben vandaag pas om kwart voor 12 weggegaan en denk aan een leuk uitje van 30 kilometer. Maar het water spuit uit m'n armen als ik de laatste cols probeer te overwinnen. Sommige hellingen lijken wel rechtuit de lucht in te gaan. Ik ben blij dat ik hier niet werk. Dat zou pas echt een serieus stukje forenzen zijn zo iedere dag heen en weer. Ik ga straks in stilte met mezelf even deze persoonlijke overwinning vieren in Honningsvag. Ik heb de kamer nog een nachtje aangehouden. Daarna zak ik af naar het zuiden. Het tempo zal wat lager liggen? Hoewel de benen nog goed zijn. Op weg naar boven moest ik even aan de kant voor een bus touristen. Ik legde mijn hand op mijn linker bovenbeen om mijn evenwicht te bewaren. En onder de huid waren de spieren zo hard als staal. Het zou me niets verbazen als je er met een scherp kartelmes gewoon stokbrood op kan snijden. Bram bedankt. Zonder jou mooie creatie had ik mijn oude karkas nooit zo snel op de Noord Kaap gekregen. Ik heb er net in het spaans nog een fraaie sales pitch voor gehouden. Ik zou maar vast wat dames van een call centre in huren om a.s. maandag de stroom bestellingen op te kunnen vangen. Dankzij "Arctic Guide" Greg die ik per toeval weer twee keer ontmoete vandaag. Een keer met bijna 80 kilometer voorbij geraasd. Hij stond voor zo'n Saami souvenir shop met een "verse" groep leunstoel explorers, en de andere keer hier met een collega guide voor het Noord Kaap Visitors Centre. Van Greg heb ik stiekum de geheime code van het Nord Capp WiFi Netwerk gekregen en ga de website dus ook in stijl vanaf de Noord Kaap updaten. Ik mocht de code alleen aan andere LowRacers doorgeven. Sorry wereldfietsers. Maar jullie hebben vast een sataliet telefoon met straalantenne? Of stond die nog niet op de paklijstjes. Na alle updates en het beantwoorden van emails ben ik lekker nog tot bijna 6 uur blijven zitten. Het was nog steeds prachtig weer toen ik wegreed, maar gelukkig wel iets koeler. Op het hoogste profiel kan je zien dat de terugweg iets minder zwaar is dan de weg ernaar toe. Het ontloopt elkaar niet veel. Na weer enkele zware beproevingen suis ik eindelijk weer eens lekker naar beneden. Als ik daar na de bocht ineens de twee Duitsers zie, die van bij de Statoil gisteren. Zonder te kijken zwalkt één van de twee ineens naar links. Schijnbaar om nog een paar fraaie foto's te maken van de vele rendieren die daar liepen. Ik kan het hem niet kwalijk nemen want de LowRacer is net een zeearend die op hoge snelheid geruisloos op zijn prooi af duikt. Komen die 8 volgestouwde Ortlieb tassen dan toch nog van pas denk ik nog voor de grote klapper. Ze zien eruit alsof je er een formule 1 auto mee tot stoppen kan dwingen zonder dat de coureur ernstig letsel oploopt. Maar als door een wonder stuur ik er net langs. Even wil is nog "arsloch" over mijn schouder schreeuwen, maar je wordt milder als je eenmaal op de Noord Kaap bent geweest. Voordat ik terug ging naar de hostel die ik nu al als een soort van tweede thuis begin te beschouwen heb ik eerst nog even wat boodschappen gedaan in Honningsvag. Ruim ingeslagen op het gebied van pasta en van die handige rolletjes met koekjes, die precies in het voorzakje van mijn fietsshirt passen. Toen ik vanuit Honningsvag naar de hostel fietste zag ik al de donkere wolken. Het duurde niet lang voor ik de eerste druppels voelde. Nauwelijks binnen begon het weer te gieren van de regen. Ik heb enorm veel geluk gehad vandaag. De kans dat je helder weer hebt op de Noord Kaap is minimaal. Nog geen 20 dagen per jaar schijnt er de zon, en kan het weer binnen 5 minuten omslaan. Als het morgen nog regend dan blijf ik hier om het lichaam de kans te geven een beetje bij te komen. Voordat ik weer aan de lange weg naar huis ga beginnen.

Einde.